

Univerzální nacionalismus je pilířem myšlení řady intelektuálů na alternativní a nové pravici.

Autor: Organon tou Ontos

V této krátké eseji se zabývám univerzálním nacionalismem, na který odkazují různé novo- i alternativně pravicové skupiny a předkládám k němu „urfašistickou“ alternativu.

Univerzální nacionalismus říká, že 1) každý národ stojí o svou vlastní zemi, 2) každý národ na ni má také nárok a 3) každý národ by se měl vládnout sám, bez zásahů ostatních skupin. Toto přesvědčení je pilířem myšlení řady intelektuálů na alternativní a nové pravici. 1]

Greg Johnson z Counter-Currents ve své eseji „Význam staré pravice“ píše:

Jsem „univerzálním nacionalistou“ v tom smyslu, že etnonacionalismus považuji za prospěšný pro všechny národy. Proto se vymezuji proti imperialismu, zatímco režimy, které řadím ke staré pravici, jej historicky praktikovaly jak vůči barevným, tak i dalším evropským skupinám. Hájením imperialismu svým sousedům *de facto* dáváte na vědomí, že za správných okolností vám nějaké to vraždění a loupení není úplně proti srsti. Tudy ovšem cesta k vytvoření solidarity mezi bělošskými národy ani mírumilovnému světu obecně (pokud je něco takového možné), rozhodně nevede.

Guillaume Durocher ve své eseji „Krátká obhajoba univerzálního nacionalismu“ píše:

Rád bych v krátkosti nastínil, proč podporuji univerzální nacionalismus, který definuji jako přesvědčení, že každý národ by měl mít svou vlastní společnost a samostatný stát. Ještě jednodušeji: Každý národ by měl svou zemi a v ní si sám bez vměšování zvenčí vládnout. Univerzální nacionalismus dle mého přesvědčení dobře shrnuje mnohé ze zásad, jež by při uvedení do praxe vedly k vytvoření mírumilovnějšího, prosperujícího a skutečně progresivního světa.

První omyl Johnsonovy teze spatřuji v tom, že jeho podpora etnického nacionalismu všech národů se s imperialismem nijak nevylučuje. 2] Zásadní princip etnického nacionalismu zní, že politický národ/stát by měl reflektovat etnickou identitu svého lidu: domácí i zahraniční politika národa a jeho státu by měla být utvářena v souladu s jeho historickými, kulturními, jazykovými i rasovými zájmy. Ty mohou nebo nemusejí být totožné s jeho nezávislostí a národní suverenitou. Skupina totiž může být (politickým) národem („*nación*“) i bez autonomie. Jen z prosté skutečnosti, že lidské společenství tvoří bohatá mozaika různých skupin, nevyplývá, že by každá z nich měla mít svůj vlastní stát. A i kdyby tomu tak přece jen bylo, neznamená to, že by měly mít také autonomii.

Jeho přímé vývody však nejsou jen nesprávné, ale také naivní. Jednou z nejsilnějších pohnutek k imperialismu byl objev existence primitivních národů, které však na rozdíl od Evropanů postrádaly strukturovanou společnost. Následovalo vytváření závislých společností a národů bez státní suverenity.

Tato historická realita také bezmála neomalene vykresluje skupinové rozdíly ve schopnosti vytvářet společnosti. Některé národy podle všeho ze své přirozenosti nedokáží bez neustálých zásahů zvenčí udržovat svůj vlastní stát. Tím se dostáváme ke druhé kritice myšlenky univerzálního nacionalismu: jeho cíl zajistit každé skupině vlastní politický národ si žádá totéž upření autonomie, jež Johnson s Durocherem tak kritizují u imperialismu. Velmi pravděpodobně bude docházet k arbitrárním rozhodnutím o průběhu hranic. Nemáme pak ani nijak pevné důvody věřit, že národy budou bez podnětu z vnějšku vždy ochotné svolné k poklidné výměně obyvatelstva nebo řešení hraničních sporů.

To mě přivádí k dalšímu bodu: Durocher naznačuje, že multikulturalismus vede ke konfliktům odlišných skupin. Ve skutečnosti jsou však multikulturalismus i jeho problémy spíše symptomy než příčinou konfliktu. Ty hledejme spíše v tom, že výrazně odlišné skupiny vůbec přicházejí do kontaktu. Nesejde už pak příliš na tom, zda se sejdou uvnitř hranic jedné země, nebo jde o důsledek expanze některého národa.

Konečně pak jsou dějiny života na Zemi i lidského druhu nekonečným střetáváním biologických typů. V průběhu dějin se vytvářejí jednotlivé skupiny a ty se dále rozrůžňují ve společenství. V některých případech lidská společenství zformovala národy. V tomto přirozeném kolbišti má společenství nárok výhradně na to, co si dokáže vzít a ubránit. Imperialismus, osadnický kolonialismus i jejich přirozené protějšky na základnější úrovni, tak jsou tak nástavbou, nikoliv vyvrácením etnického nacionalismu. Tento proces pohání biologickou i lidskou rozmanitost světa, již univerzální nacionalisté údajně tolik obdivují a přejí si zachovat. Snažím se tím říct, že národy se rodí ze zkoušky ohněm, ne někde od stolu; jedná se o výsledek organických, nikoliv manažerských procesů.

Urfašismus jako alternativu k univerzálnímu nacionalismu bych shrnul následovně: 1) Každý národ uplatňuje svou etnickou identitu a ve většině případů usiluje o svůj vlastní národní stát. 2) Každý národ má nárok na to, co si dokáže vzít a uhájit. 3) Při vzniku národa se lidé přirozeně snaží získat si pro sebe co nejvíce suverenity, což může nabývat mj. formy imperialismu nebo osadnického kolonialismu, kde životní zájem lidu vyústí ústí k rozšiřování

hranic. 3]

Poznámky:

1] Jako jeden z prvních přináší argumenty pro „univerzální nacionalismus“ Frank Salter v sedmé kapitole své knihy *On Genetic Interests*.

2] Další slabinu univerzálního nacionalismu vidím v jeho neschopnosti/neochotě rozlišovat mezi různými typy imperialismu: existují kulturní, hospodářský, etnický/rasový, geostrategický i další projevy imperialismu. Některé z nich nejsou v dlouhodobém životním zájmu národa.

3] Urfašismus neznamená zavrnutí touhy většiny lidských skupin po národní identitě. Odmítá však univerzálně nacionalistický náhled, že o tom, zda jednotlivé národy budou mít svůj samostatný útvar, nerozhoduje konflikt, ale jakýsi „přirozený“ nárok.

Esej *Ur-Fascism Contra Universal Nationalism* vyšla na stránkách *Ur-Fascist Analects* 8. listopadu 2018.